

9. časť

PAVOL

Čo vieme z jeho minulosti?

³ *"Ja som Žid.*

Narodil som sa v cilícijskom Tarze, ale

vychovaný som bol v tomto meste (= Jeruzaleme). Pri Gamalielových nohách som sa naučil prísne žiť podľa zákona otcov a horlil som za Boha, ako aj vy všetci dnes.

(Act 22:3 SSV)

⁴ *Všetci Židia poznajú môj život od mladosti, aký bol od začiatku v mojom národe i v Jeruzaleme. ⁵ Poznajú ma od začiatku - len keby chceli vydať svedectvo -, že som ako farizej žil podľa najprísnejšieho smeru nášho náboženstva.*

(Act 26:4-5 SSV)

¹⁴ *V židovstve som prevýšil mnohých vrstovníkov vo svojom rode, lebo som viac horlil za obyčaje svojich otcov.*

(Gal 1:14 SSV)

Pavel se pravděpodobně narodil **několik let po Kristu v tehdy hospodářsky a kulturně velmi významném městě Tarsu** v Kilikii (Sk 9,11; 21,39; 22,3) jako syn židovských rodičů (2 Kor 11,22; Gal 1,14; 2,15).

Podle tehdejšího zvyku měl již od počátku dvě jména, hebrejské Saul, které připomíná prvního izraelského krále, **a latinské Paulus (Pavel)**, které snad bylo zvoleno pro zvukovou podobnost. Ačkoli jméno Pavel nacházíme teprve v souvislosti se zprávou o první misijní cestě a s vyprávěním o obrácení římského místodržitele Sergia Paula (Sk 13,9), apoštol ho měl již dříve a nepřijal je teprve - jak se někteří domnívali - kvůli velkému Římanovi.

Jako Žid z diaspory patří Pavel ke dvěma rozdílným světům: židovskému a helénistickému. V jeho otcovském domě se přísně dodržovaly zásady farizejského židovství (Sk 23,6), vždyť jeho rodina patřila - jako součást kmene Benjamin (Řím 11,1; Flp 3,5) - k „Hebrejům“ (2 Kor 11,22; Flp 3,5), nikoli k helénistům. **Po svém otci Pavel zdědil občanství města Tarsu a římské říše** (Sk 21,39; 16,37; 22,28). Láska k Zákonu, naplnění Duchem a silou židovského náboženství v něm velmi brzy podnítily **přání, aby se jednou stal učitelem Zákona. Asi proto se vyučil řemeslu tkalce stanových pláten či (možná přesněji) výrobce stanů**

(Sk 22,3), pretože učiteľ Zákona měl svůj úřad vykonávat bez nároku na plat.

Své studium Pavel absolvoval v Jeruzalémě u nohou slavného rabína Gamaliela Staršího (Sk 22,3). V horlivosti pro Zákon a tradice otců překonával své stejně smýšlející vrstevníky (Gal 1,14; Flp 3,5n; Sk 22,3; 26,5). Právě z toho vyvstala jeho nenávisť a touha zničit, s nimiž pronásledoval ranou církev (Gal 1,13.23; 1 Kor 15,9; Flp 3,6).

(Malý štuttgartský komentár)

Horlil som za Boha a obyčaje otcov...

Nebezpečná kombinácia...

Toto je nebezpečná kombinácia... **BOH sa totiž nemusí rovnat' OBYČAJÁM OTCOV!**

Nakoniec, Ježiš na túto tému toho pohovoril celkom dost':

³ On im odvetil: "A vy prečo prestupujete Božie prikázanie pre svoje obyčaje? ⁴ Lebo Boh povedal: "Cti svojho otca i matku" a: "Kto by zlorečil otcovi alebo matke, musí zomrieť." ⁵ Vy však hovoríte: "Keď niekto povie otcovi alebo matke: Všetko, čím by som ti mal pomáhať, je obetný dar, ⁶ ten už nemusí ctiť svojho otca." A zrušili ste Božie slovo pre svoje obyčaje. ⁷ Pokrytci! Dobře o vás prorokoval Izaiáš, keď povedal: ⁸ "Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa. ⁹ No darmo si ma ctia, lebo náuky, čo učia, sú iba ľudské príkazy." "

(Mat 15:3-9 SSV)

V praxi to potom skončí **spravidla tak, že nie obyčaje otcov sa prispôsobia Bohu, ale Boh sa prispôsobí obyčajom otcov...**

Tu niekde korení fanatizmus...

- Máme nejaký **SYSTÉM...**
- ...ktorý si **stotožníme s Bohom** – máme pocit, že práve týmto systémom slúžime Boh a teda samotný **SYSTÉM je tým pádom posvätný**.
- **SYSTÉM sa tam stáva absolútnym** – a už s ním nik a nič nepohne!
 - Sú nejakí ľudia, čo s ním nesúhlasia? V mene Boha musia byť vyhladení!
 - Je vari Boh proti nášmu systému? V mene Boha aj Boh musí byť ukrižovaný!

Po príklady nemusíme ísť ďaleko:

- ŽIDIA NA PÚŠTI – zlaté teľa ako snaha dostať Boha pod kontrolu a prispôbiť ho systému, tradíciám a obyčajom...
- FARIZEJI – na toto narážal už Ježiš...
- PROTESTANTI – zásada „Sola scriptura“ v podstate znamenala „vyradenie Boha z hry“ ☺...
 - Namiesto „Živý Kristus, hovoriaci v Cirkvi“ ...
 - ... už len mŕtva litera, kniha, ktorú si môžem slobodne interpretovať podľa toho, ako sa mi to zapáči... a ani Boh mi už do toho nemôže a ani nemá ako „kafrať“ ...
- STAROKATOLÍCI – znova zabsolutizovanie určitého druhu liturgie, ktorá je tá „správne posvätná“ a podobne...
- TRADIČNÍ KATOLÍCI – „Ja mám všetko na poriadku, modlitby si vždy všetky odbavím, ja to všetko zachovávam, s nikým nič nemám, do nikoho sa nestarám a farára mám v žalúdku, lebo nedokáže náležite oceniť moju obetavú svätosť a furt len niečo vyčíta a furt splieta niečo o o nejakom obrátení...“ ☺

Dostojevského obraz:

Tentokrát přicházíš do našeho města!" A velký inkvizitor je svědkem tohoto dění na náměstí před velkou sevillskou katedrálou, je obklopen zbrojnoši a donašeči. Pozoruje toho člověka a ptá se: „ Co tady tenhle člověk dělá? Jaké právo si to přisvojuje, takhle podněcovat lid? Jak se odvažuje ignorovat naše policejní nařízení a přehlížet církevní hierarchii" Církev zde musí ihned zasáhnout!" Stačí jediný pokyn velkého inkvizitora, Ježíš je polapen, neklade ostatně žádný odpor. Lidé se ustrašeně stáhli stranou a odevzdaně pozorovali dění, jak tomu ostatně byli navyklí. Ježíš byl odveden a vržen do vězení. Příštího rána přichází velký inkvizitor k rozhovoru mezi čtyřma očima do hlubokého vezení a stojí proti Ježíšovi: „Jsi to skutečně ty, nebo jsi někdo jiný? Ale přece to jsi ty!" Ježíš se usmívá a mlčí. Velký inkvizitor pokračuje: „A co vlastně chceš, jestli se smím ptát? Co tady v Seville hledáš? Rušíš nás, protože přicházíš mnohem dřív! Už jsi přece jednou přišel, abys lidem kázal o svobodě, ale způsobil jsi tím tolik nepokojů a chaosu, že s tím máme problémy až dodnes. Věř nám, člověk není stvořen pro svobodu, má elementární potřebu být poddán, touží po vrchnosti, které by se mohl podrobit. Copak nevidíš, jak žalostně jsi ztroskotal? Proto tě přece nakonec ukřižovali! Naštěstí jsi předem propůjčil církvi plnou moc, protože my, mužově církve, víme, jak s lidmi zacházet, my je dobře známe. Lide musí být vedeni pevnou rukou, potřebují zákony a směrnice, určité normy, aby si s životem věděli rady. Co tady tedy chceš ? A k tomu dnes? Neřekl's přece, že přijdeš na konci časů?" A Ježíš se usmívá a mlčí.

(Volně převyprávěno podle Dostojevského)

Takýmto fanatikom sa stal aj Pavol:

⁴ *Túto Cestu som prenasledoval až na smrť: spútal som mužov i ženy a dával som ich do väzenia,*

(Act 22:4 SSV)

Šavol schvaľoval, že ho zabili. V ten deň sa začalo veľké prenasledovanie cirkvi v Jeruzaleme a všetci sa okrem apoštolov rozprchli po krajoch Judey a Samárie.³ Ale Šavol ničil Cirkev, vnikal do domov a odvláčil mužov i ženy a dával ich do väzenia.

(Act 8:1-3 SSV)

Šavol ešte stále dychtil po hrozbách a zabíjaní Pánových učeníkov. Išiel teda k veľkňazovi² a vyžiadal si od neho listy pre synagógy v Damasku, aby mohol stúpcov tejto Cesty, mužov i ženy, ak tam dajakých nájde, v putách priviesť do Jeruzalema.

(Act 9:1-2 SSV)

⁹ Ja som si tiež myslel, že musím všemožne bojovať proti menu Ježiša Nazaretského.¹⁰ A to som v Jeruzaleme aj robil. A keď som dostal od veľkňazov moc, veľa svätých som dal pozatvárať do väzenia; a keď ich zabíjali, ja som súhlasil.¹¹ Po všetkých synagógach som ich často trestami nútil rúhať sa a v nesmiernej zúrivosti proti nim som ich prenasledoval aj po cudzích mestách.

(Act 26:9-11 SSV)

Všimnime si jednu vec, charakteristickú pre FANATIZMUS:

- **SYSTÉM** (v tomto prípade „obyčaje otcov“) povýšený na **absolútnu** hodnotu.
- **BOH vyradený** z hry
- **VONKAJŠIE OPATRENIA**, ako sú násilie, zákon, teror, vyhlášky,... sú vhodné nástroje systému, ktorý je vo svojej podstate **VONKAJŠÍ** a preto ho efektívne a vhodne udržia aj **VONKAJŠIE** opatrenia... Nie je potrebný ani vzťah, ani láska, ani obrátenie, stačí poslušnosť... (Pekne vyjadril islamský učenec Ibn Taymiyya (1263 – 1328): „Úlohou človeka nie je poznať Boha, Boh je nepoznatelný, ani sa nesnaží poznať ho. Poslaním človeka nie je milovať Boha. Človek nemôže milovať to, čo nepozná. Úlohou človeka je poslúchať.“)
- **ĽUDIA** sú **vedľajší**:
 - alebo slúžia „**POSVÄTNÉMU SYSTÉMU**“
 - alebo budú vyhladení...
- **MOTOROM** je najskôr celkom sebecký:
 - **POCIT ISTOTY** (Ja vyznávam ten správny systém – a zabijem každého, kto mi to bude spochybňovať)
 - **POCIT DÔLEŽITOSTI** (nie, ako tí ostatní kacíri!) + pocit **VYVOLENOSTI** a **BEZTRESTNOSTI** (ved' to robím v mene Boha a pre Boha!)
 - **MOŽNO SEBAREALIZÁCIA** (JA slúžim BOHU a všetci ostatní sú iba figúrky a nástroje MOJEJ služby Bohu – preto sa občas ironicky hovorí: „Jeden svätý – a tucet mučeníkov okolo“ ☺)

Pavol teda prenasleduje ľudí, nevadí mu zabíjanie, nevadí mu prenasledovanie, ani väznenie, pretože to robí v MENE SYSTÉMU, ktorý sa naozaj DÁ zachovať (aspoň navonok) takýmto terorom... A pre neho SYSTÉM = BOH!

Veľmi jemná, ale podstatná hranica

- **Medzi SVÄTCOM**, ktorého srdce planie pre BOHA, ktorý NAČÚVA BOHU a ktorý zabúda na seba, aby slúžil Bohu;
- **a medzi FANATIKOM**, ktorého srdce panie pre NÁBOŽENSTVO A ZÁKON, ktorý DIKTUJE BOHU a v neotrasiteľnom presvedčení o vlastnej správnosti obetuje všetkých a všetko, vrátane Boha...

AKO SME NA TOM MY?

- Skúste popísať, ako by vyzeral takýto fanatizmus v „kresťanskom kabáte“!
- Nie je to náhodou náš problém?
- Ako sa mu dá čeliť?

Čo zachránilo Pavla?

- Pavla zrejme zachránilo to, že **okrem „obyčají otcov“ mu zrejme ešte stále záležalo aj na Bohu!**
 - ALEBO: **Úprimne mu záležalo na Bohu**, aj keď Ho v tej chvíli mal sklon stotožňovať s farizejským systémom náboženstva.
- Práve toto budeme **neskôr vidieť pri jeho okamžitom a radikálnom obrátení:**
 - Nevidieť ani byťku nostalgie za „obyčajami otcov“...
 - ... namiesto toho **hneď, s vervou a nadšene nasleduje Krista!**
 - Zjavne u neho bol Boh ešte stále tou jedničkou!

Dôležitosť modlitby

Preto Ježiš hovorí:

⁴⁵ *Keď vstal od modlitby a vrátil sa k učeníkom, našiel ich spať od zármutku.* ⁴⁶ *I povedal im: "Čo spíte? Vstaňte, **modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia!**"*

(Luk 22:45-46 SSV)

⁴¹ ***Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia! Duch je síce ochotný, ale telo slabé.***

(Mat 26:41 SSV)

- **BDIEŤ** – neustále rátať s tým, že „*diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral.* (1Pe 5:8 SSV)”
- **MODLIŤ SA** – pretože modlitba buduje vzťah lásky s Bohom.
 - Teda – ak sa sama nestane „systémom“, ktorý si pravidelne a verne „odstavujeme“. Potom už ani Boh ani v modlitbe nemá šancu...
 - Ale opravdivá modlitba – rozhovor s Bohom a hlavne načúvanie Bohu! – je nesmierne účinnou hrádzou proti fanatizmu.

Pavlova príprava a Božia dramaturgia

V okamihu Pavlovho obrátenia sa spájajú dva veľké motívy:

- **OBDOBIE PRÍPRAVY:** Ani Pavlovo obrátenie nespadlo z neba! Aj on prešiel dlhou, roky trvajúcou prípravou:
 - **U Gamaliela**
 - **V horlivosti prevýšil ostatných**
 - ...
- **BOŽIE ZOSÚLADENIE:**
 - **Pavol** sa pri kameňovaní Štefana práve rozhoduje, či sa naozaj naplno a celý vloží do Božieho diela – aj keď v tej chvíli naozaj „uletene“... Ale toto rozhodnutie je dôležité, bez neho by Šavol nikdy nebol Pavlom!
 - **Ale poslúži to** na rozbehnutie misií. Bez Pavla by možno prvé prenasledovanie vôbec nebolo prenasledovaním – a evanjelium by ostalo ďalej „spútané“ v hradbách Jeruzalema.
 - **A keď svoju úlohu splnil**, Boh ho poklepkal po pleci a povedal: „Tak, Šavol, je na čase zmeniť zamestnávateľa...“ ☺

„... Boh by to rýchlo napravil!“

Pozitívne posolstvo znie:

- **AK PLANIEME PRE BOHA**
- **A PRETO MU POZORNE NAČÚVAME**
- **ZANECHÁVAJÚC SEBA** a ochotní čokoľvek zmeniť, či zanechať, ak nás k tomu Boh privedie a usilujeme sa tak byť závislí jedine na Boh a na ničom inom, vrátane podoby „nášho náboženstva“,...
- **POTOM SA NEMUSÍME BÁŤ OMYLOV!**

Boh nás rýchlo a efektívne napraví na tú správnu cestu! Je to známy refrén:

- **Sv. Pavol** začne prenasledovať kresťanov – a Boh ho usmerní na apoštola kresťanstva!
- **Sv. František** začne opravovať kostol – a Boh ho usmerní, aby založil rehoľu...
- **Sv. Ignác z Loyoly** sa vydá na púť do Jeruzalema – a Boh aj jeho ho usmerní, aby založil rehoľu...
- atď.

Ak naozaj túžime po Bohu a hľadáme Jeho vôľu – nebojme sa rozhodnúť a začať!
Rozhodnutie začať je dôležité – preto nás Boh nechá, aj keď sa rozhodneme pre opravdivú hlúposť!

A potom, keď veľkodušnosť rozhodnutia otvorí náš život Bohu, usmerní toto naše rozhodnutie tým správnym smerom!

AKO SME NA TOM MY?

- S PLANUTÍM pre Boha (pozor, nie pre farnosť, nie pre kresťanstvo, nie pre SYSTÉM!!!)?
- ... ktoré sa prejavuje KONANÍM?
- ... a SÚČASNE so zakotvenosťou v BOHU formou hlbokého vnútorného života, modlitbou, rozjímaním, meditáciou...?
 - A zase: je to skutočný VZŤAH S OSOBOU BOHA? Nielen „nábožné cvičenie“?

Na ceste do Damašku...

Svetlo a pád

³ Ako šiel a blížil sa k Damasku, zrazu ho zalialo svetlo z neba. ⁴ Padol na zem a počul hlas, ktorý mu hovoril: "Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ?" ⁵ On povedal: "Kto si, Pane?" A ten: "Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ." ⁶ Ale vstaň, choď do mesta a povedia ti, čo máš robiť." ⁷ Muži, čo ho sprevádzali, stáli ako ohromení, lebo hlas počuli, ale nikoho nevideli. ⁸ Šavol vstal zo zeme, otvoril oči, ale nič nevidel. Vzali ho teda za ruku a zavedli do Damasku. ⁹ Tri dni nevidel a nejedol, ani nepil.

(Act 9:3-9 SSV)

Pavol bude o tomto zážitku hovoriť ešte dvakrát:

⁶ Ale ako som šiel a blížil sa k Damasku, zrazu ma okolo poludnia zalialo jasné svetlo z neba. ⁷ Padol som na zem a počul som hlas, ktorý mi hovoril: "Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ?" ⁸ Ja som odpovedal: "Kto si, Pane?" A on mi povedal: "Ja som Ježiš Nazaretský, ktorého ty prenasleduješ." ⁹ Tí, čo boli so mnou, svetlo videli, ale hlas toho, čo so mnou hovoril, nepočuli. ¹⁰ I povedal som: "Čo mám robiť, Pane?" A Pán mi povedal: "Vstaň a choď do Damasku; tam ti povedia všetko, čo ti je určené urobiť." ¹¹ Keďže som pre jas toho svetla nevidel, viedli ma moji sprievodcovia za ruku, a tak som prišiel do Damasku.

(Act 22:6-11 SSV)

¹² Keď som takto išiel do Damasku s mocou a dovoľením veľkňazov, ¹³ cestou som na pravé poludnie videl, kráľ môj, svetlo z neba jasnejšie než žiara slnka, ktoré zalialo mňa aj tých, čo šli so mnou. ¹⁴ Všetci sme padli na zem a ja som počul hlas, ktorý mi po hebrejsky hovoril: "Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ? Ťažko ti proti ostňu sa vzpierať." ¹⁵ Ja som sa spýtal: "Kto si, Pane?" A Pán povedal: "Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ." ¹⁶ Ale vstaň a stoj na nohách; lebo som sa ti na to zjavil, aby som ťa ustanovil za služobníka a svedka toho, čo si videl, i toho, čo ti ešte zjavím. ¹⁷ Budem ťa chrániť pred ľuďmi aj pred pohanmi, ku ktorým ťa posielam ¹⁸ otvoriť im oči, aby sa od tmy obrátili k svetlu a od satanovej moci k Bohu, a tak dosiahli odpustenie hriechov a podiel medzi posvätenými vierou vo mňa." ¹⁹ Preto som, kráľ Agrippa, nemohol odporovať nebeskému videniu

(Act 26:12-19 SSV)

A znova motív Cirkvi...

Znova je to tak, ako to opisuje koniec Evanjelia:

²⁰ Oni sa rozišli a všade kázali. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali.

(Mar 16:20 SSV)

- JEŽIŠ je prítomný a koná v Cirkvi.
- ZNAMENIA iba potvrdzujú Jeho prítomnosť v Cirkvi.

Preto ani teraz nekoná inak:

- **NAJPRV ZNAMENIE** – a tým je Pavlov zážitok pri Damasku.
 - Je **OBJEKTÍVNE** – niečo z neho vidia (resp. počujú) aj jeho sprievodcovia ako svedkovia. Pavol si tak môže overiť, že to nebola len halucinácia, či prelud...
- **ALE ĎALEJ UŽ JEŽIŠ KONÁ „NORMÁLNE“**: „Ale vstaň, choď do mesta a povedia ti, čo máš robiť.“
 - Kto mu to povie? Predsa „učenici“ – čiže Cirkev – čiže KRISTUS, telesne prítomný na Zemi!

Trojdnová duchovná obnova...

Šavol vstal zo zeme, otvoril oči, ale nič nevidel. Vzali ho teda za ruku a zaviedli do Damasku.⁹ Tri dni nevidel a nejedol, ani nepil.

Pripomína to niečo podobné, čo čítame v románe lámu Yongdena z Tibetského prostredia: Mladý obchodník chce v noci v chráme čakať (a žiadať) nebeské videnie...

Dopoledne vešiel do jizby mnich v žlutém zänu, jaký nosí poustevníci. „Bud'ite vítán' v Ngarongu," řekl s přátelskou zdvořilostí. „Říkali mi, co'vás sem přivádí. Smíte provést zkoušku, po níž toužíte, ale dřív musíte uklidnit svou mysl, prozkoumat úzkostlivě své záměry a očistit je za desetidenního pobytu v ústraní. Takový je předpis. Jste ochoten podrobit se tomu, že? Jestli ne, přinesli bychom vám zásoby na cestu a poprosili vás, abyste zítra ráno opustil klášter."

(láma Yongden v románe Mipam, láma s patreou moudrostit)

Ústranie, stíšenie,... čas potrebný na otvorenie sa Bohu.

- **Slepotu u Pavla** akoby nahrádzala samotu **pustovne**, neje, nepije, sedí... a uvažuje, modlí sa, jeho starý svet sa **rúca**, **očisťuje** sa od neho, od svojej zaslepenosti – a on **očakáva** ten nový!
- Podobne opisuje účinky samoty aj spomenutý román z **Tibetu**: „Mipam cítí zároveň dojetí i únavu. Týden pod kamennou klenbou cely utišil neklid jeho myšlenek. Má pocit zvláštní odloučenosti, zmocňuje se ho lhostejnost; zdá se mu, že „vychází" sám ze sebe, že zkoumá zvenčí podobu Mipama, který sedí před hroby a prosí. Měl by formulovat otázky, na něž by rád dostal odpověď, ale jeho touha ochabla, téměř vyhasla, jeho myšlenky se obracejí k jiným věcem“
- Neprekvapuje **Jonáš**, ktorý trávi „tri dni a tri noci“ v „bruchu veľkej ryby“...
- Podobne hovorí aj **Didaché**: „Před křtem však nechť se postí i ten, kdo křtí, i ten, kdo má být pokřtěn; i ostatní se mohou postit. Příklad, aby ten, kdo má být pokřtěn, se před křtem postil den nebo dva dny.“ (Didaché 7)

Slovami sv. Petra Chryzológa:

*„Tri veci, bratia, tri veci podopierajú vieru, prehľbujú nábožnosť a udržuujú čnosť: **modlitba, pôst a milosrdenstvo**. O čo modlitba klope, to pôst dosahuje a milosrdenstvo dostáva. Modlitba, milosrdenstvo a pôst: tieto tri veci sú jedno a navzájom si dávajú život. Lebo dušou modlitby je pôst a životom pôstu milosrdenstvo. Nech ich nik netrhá, nedajú sa oddeliť. Kto má z nich len jedno, alebo kto ich nemá súčasne, nemá nič. Preto kto sa modlí, nech sa aj postí, a kto sa postí, nech sa zmilúva. Nech počuje prosebníka, kto chce, aby jeho počuli, keď bude sám prosiť. Kto si nezatvára sluch pred prosebníkom, otvára si sluch Boží. Ten, kto sa postí, má vedieť, čo je pôst; má mať súcit s hladujúcim, kto chce, aby mal Boh súcit s ním, keď je hladný; nech sa zmilúva, kto očakáva milosrdenstvo; kto hľadá láskavosť, nech ju sám preukazuje; kto chce dostať, nech dáva. Je zlý prosebník, kto pre seba požaduje, čo odopiera inému.“*

(Sermo 43)

U PAVLA vidíme aj postupnosť tejto trojice v prípade duchovnej obnovy, či zápasu o obrátenie:

- **PÔST** ako zanechanie starého života
- **MODLITBA** ako prijímanie nového života
- **A PO SKONČENÍ** prichádza čas na konanie, skutky, ono „**MILOSRDENSTVO**“ ako jeho uskutočnenie!

Je to podobné JEŽIŠOVEJ postupnosti:

Ježiš sa vrátil od Jordánu plný Ducha Svätého. Duch ho vodil štyridsať dní po púšti ² a diabol ho pokúšal. V tých dňoch nič nejedol. ¹³ Keď diabol skončil všetko pokúšanie, na čas od neho odišiel. ¹⁴ Ježiš sa v sile Ducha vrátil do Galiley a chýr o ňom sa rozniesol po celom kraji. ¹⁵ Učil v ich synagógach a všetci ho oslavovali.

(Luk 4:1-2.13-15 SSV)

TÚŽIME PO NIEČOM?

- Nezabudli sme už náhodou na „modlitbové vigílie“?
- A čo pôst, skutočný pôst ako súčasť modlitby?
- A čo tak naozaj TRI DNI MODLITBY A PÔSTU:
 - za farnosť a naše poslanie?
 - za naše vlastné obrátenie?
- Stoja nám tieto veci za „tri dni“? Alebo nie?

Ešte len začiatok, nie koniec!

Ananiášovo intermezzo

¹⁰ V Damasku bol istý učeník menom Ananiáš, a Pán ho vo videní oslovil: "Ananiáš!" On povedal: "Tu som, Pane." ¹¹ A Pán jemu: "Vstaň a choď do ulice, ktorá sa volá Rovná, a v Júdovom dome vyhl'adaj Šavla prímením Tarzského; práve sa modlí ¹² a vidí muža menom Ananiáša, ako vchádza a vkladá naň ruky, aby sa mu vrátil zrak." ¹³ No Ananiáš odpovedal: "Pane, od mnohých som počul o tomto mužovi, koľko zla narobil tvojim svätým v Jeruzaleme. ¹⁴ Aj tu má moc od veľkňazov poviazať všetkých, čo vyzývajú tvoje meno." ¹⁵ Ale Pán mu povedal: "Len choď, lebo jeho som si vyvolil za nádobu, aby zaniesol moje meno pohanom aj kráľom i synom Izraela; ¹⁶ a ja mu ukážem, koľko musí trpieť pre moje meno." ¹⁷ Ananiáš teda šiel a vošiel do domu, vložil naň ruky a povedal: "Brat Šavol, poslal ma Pán Ježiš, ktorý sa ti zjavil na ceste, keď si šiel sem, aby si zasa videl a aby ťa naplnil Duch Svätý." ¹⁸ Hneď mu spadli z očí akoby lupiny a vrátil sa mu zrak. Tu vstal a dal sa pokrstiť. ¹⁹ Potom prijal pokrm a zosilnel.

(Act 9:10-19 SSV)

Na Ananiášovi zaujme:

- **Bezprostredná dôvernosť s Bohom:** „Pane, od mnohých som počul o tomto mužovi, koľko zla narobil...“
- **Odvaha**, prameniaca z viery: ide...
- **Nezištnosť:** nezdá sa, že by nejako žiarlil na Pavla, ide mu naozaj o Ježiša a o Jeho oslávenie!

Pavlov omyl?

- **Pokúšenie považovať „začiatok“ za „koniec“:**
 - Už mám na poriadku prijímanie...
 - Už mám spravenú birmovku...
 - Už sme konečne svoji (manželia)...
- **Toto isté, zdá sa, prepadlo aj Pavla:**

1) „Už som kresťan!“

Epizóda 1: DAMASK

Niekoľko dní zostal s učeníkmi v Damasku²⁰ a **hneď** v synagógach ohlasoval Ježiša, že je **Božím Synom**.²¹ Všetci, čo počúvali, žasli a vraveli: "Nie je to ten, čo v Jeruzaleme prenasledoval tých, čo vzývali toto meno? A neprišiel sem na to, aby ich v putách odviedol k veľkňazom?"²² Ale Šavol bol čoraz silnejší a miatol Židov, čo bývali v Damasku, lebo **dokazoval, že toto je Mesiáš**.²³ Keď uplynulo viac dní, Židia sa uzniesli, že ho zabijú.²⁴ Ale Šavol sa o ich úkladoch dozvedel. Vo dne i v noci strážili brány, aby ho mohli zabiť.²⁵ No jeho učeníci ho v noci vzali a v koši ho spustili cez hradby.

(Act 9:19-25 SSV)

Toto prvé obdobie trvalo zrejme až tri roky! Tak hovorí Pavol Galat'anom: „¹⁵ Ale keď sa Bohu, ktorý si ma už v lone matky vybral a svojou milosťou povolal, zapáčilo¹⁶ zjaviť vo mne svojho Syna, aby som ho zvestoval medzi pohanmi, už som sa neradil s telom a krvou,¹⁷ ani som nešiel do Jeruzalema za tými, čo boli apoštolmi prv ako ja, ale odišiel som do Arábie a opäť som sa vrátil do Damasku.¹⁸ Až po troch rokoch som šiel do Jeruzalema, aby som videl Kéfasa, a zostal som uňho pätnásť dní. (Gal 1:15-18 SSV)“

Epizóda 2: JERUZALEM:

²⁶ Keď prišiel do Jeruzalema, pokúšal sa spojiť s učeníkmi, ale všetci sa ho báli, lebo neverili, že je učeníkom.²⁷ Tu sa ho ujal Barnabáš, zaviedol ho k apoštolom a porozprával im, ako na

ceste videl Pána a že s ním hovoril a ako smelo si v Damasku počínal v Ježišovom mene. ²⁸ A žil s nimi v Jeruzaleme a smelo si počínal v Pánovom mene. ²⁹ **Rozprával a prel sa aj s Helenistami a oni ho chceli zabiť.**

³⁰ Keď sa to dozvedeli bratia, zaviedli ho do Cézarey a poslali do Tarzu. ³¹ A Cirkev mala pokoj po celej Judei, Galilei a Samárii; upevňovala sa, žila v bázni pred Pánom a rástla v úteche Svätého Ducha.

(Act 9:26-31 SSV)

A zase to končí podobne... Ešte musí prejsť dostatok času, aby z Pavla vyrástol ten Pavol, ktorého poznáme! Je možné, že práve Tarsus bol tým „miestom v ústraní“, kde Pavol reflektoval svoje prvé roky ako kresťana a pomaly dospieval k zrelosti.

2) Pokušenie „zosystematizovať Ježiša“?

Ozvena starého života sa ale nedá len tak prekonať. Zdá sa, akoby Pavol mimovoľne a úplne automaticky:

- **Vnímal kresťanstvo ako novú formu SYSTÉMU,...**
- **... ktorý treba čo najrýchlejšie PRESADIŤ** – najlepšie ostrou diskusiou, hádaním sa, dokazovaním...

KRESŤANSTVO JE RAST...

- ... a **BIRMOVANIE** je len začiatok skutočnej a opravdivej **KATECHÉZY** a duchovnej cesty **UČENÍKA!**
- Ako je to s nami?
 - **NAPREDUJEME?**
 - alebo už len **UDRŽIAVAME** a **ZACHOVÁVAME?**
- Udiali sa za posledný rok v našom živote nejaké konkrétne **ZMENY**, ktoré by boli **DŮKAZOM RASTU?**